

Czytania: Dz 22,30;23,6-11; Ps 16,1-2.5.7-11; Aklamacja J 17,21; Ewangelia J 17,20-26

Ponownie w Ewangelii Jezus modli się o doskonałą jedność, aby jedność jaka jest między Ojcem i Synem była wzorem jedności między uczniami. Tym co jednoczy uczniów to wiara w przyjęte słowo Jezusa, które nie może dzielić, ale ma scalać uczniów. Gdyby dzieliło i wprowadzało podziały znaczyłoby, że to nie jest Słowo Boże. Uczniowie mają też poznać Boga przez Jego miłość. Jezus chce, aby i oni doświadczyli miłości Ojca, tak jak tej miłości doświadcza Jezus. Jezus nazywa Ojca „sprawiedliwym”, i mówi, że świat Go nie poznał, bo Boża sprawiedliwość jest niezrozumiała w kategoriach ludzkich, nie dlatego, że jest surowa, ale dlatego, że jest przepelniona miłością i miłosierdziem. Objawienie Bożego Imienia, o którym mówi Jezus, to objawienie Bożej miłości, tego jak bardzo Bóg miłuje Syna, i jak bardzo umiłował świat, że własnego Syna posłał na świat, aby świat był przez Niego zbawiony. Jezus ukazał nam ścieżkę życia, tylko On może dać nam prawdziwą radość i szczęście w wieczności.

Prośmy o wiarę, że to Bóg jest tym, który nas strzeże i nie ma większej dobroci niż dobroć Boga, i że nic nie przewyższy Boga w Jego dobroci, bo On jest jedynym prawdziwym naszym dobrem, „dziedzictwem i przeznaczeniem, to On mój los zabezpiecza” (Ps 16, 1-2).

o. Wiesław Jonczyk SJ